

ישראל קורצאק קינצאק
ישראל קורצאק קינצאק

זיכרון

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך ה', עמ' 246-248
תרגום: אורי אורלב

- סבא, תהיה המלכה שלי.
- באמת, ילדתי...
- אתה מכרח, סבא, אתה מכרח. אתה מבין – זהו הנשף הראשון שלי.
- אבל יניח, יש לך אבא, אמא... אני כבר זקן, זה לא בשבילי.
- אבל אני רוצה שתהיה הנשף, סבא, ושתראה אותי. תקח אותי תחת זרועך, סבא יקר שלי, פסוף שלי... אתה תראה כמה שזה יהיה יפה. כלם יסתכלו עלינו בנשף, ואני אהיה גאה כל כך... זה יהיה מראה נהדר. אתה סבא כל כך גבוה, ואני קטנה, אתה סבא לבן לגמרי, ואני שחורה... טוב?
- הנכדה ציצה ברב חן, וכל כך התחננה עד שסבא נאלץ לוותר. והרי במעמקי נפשו השתוקק בעצמו לראות את הפעוטה שלו יוצאת בפעם הראשונה לעולם הגדול.
- עצב עמק ולא מסבר, געגועים ויחד עמם שלוח ברוכה מלאו את לבו לעצם המחשבה על הנשף הראשון של נכדתו בת השבע-עשרה. בעצב היתה תשובה לזכרונות הנעורים; הגעגועים למה שהיה ולמי שהיו, חיו, פעלו, אהבו כמוה חיוס הזה, הנערה הקטנה האהובה הזאת; והשלוח הברוכה נבעה מתוך ההכרה שהאביב חי, חיים תשוקת האהבה, הצפייה – כל אותם הרגשות שמלאו את חייו ושהחיוס מתו עברו אחת ולתמיד.
- גם סבא, כמו הנכדה שלו, המתין בהתרגשות ליום המיעד. והיא התרוצצה, עסקה בהכנות, מלאה צפיות רבות מנשף הרקודים הראשון שלה.

*

- הנה גם הגיע הרגע החשוב. לבחור הלם בחזקה תחת המלמלה הנרדח, סמק פסה את מצחה והדפיק פעם בחזקה ברקוניתה.
- סבא, סבא, אתה מוכן?
- היא התעופפה לחדרו בקלילות, חפשיה כצפור.
- אה, לא יפה להתקשט כל כך הרבה זמן. טוב שסבא גבר, אחרת היית לוקח לי את כל המחזרים לרקוד. הנה, סבא, כמה שאהבה נראה נפלא.
- נו, נו, תחמיאי לי, שובבה שקמותך, תצחקי לי.
- הוא בחר אותה בכבד ראש במבטו השקט והרציני.
- סבא, יש לך עניבה לבנה?
- סבא פתח את הארון ושלף מתוכו קפסה אחר קפסה.
- מכרחה להיות, אבל אני לא יודע איפה בדיוק.
- יפה מאוד איזו ערובינה שיש לך בארון. סבא, אתה בעצמך למדת אותי שכל דבר צריך להיות מנח במקומו. נו, טוב, ועכשו כבר נאחר, ואדון קרול ממתינ לי לואלס הראשון... תסלח לי, סבא, אני אמצא יותר מהר.
- הנכדה החלה לחפש בעצמה.
- הנה העניבה, בבקשה. ומה זה? איזה אבנט יפה. מאיפה זה הגיע לכאן?
- סבא הציץ באבנט, לקח אותו בידו ולא השיב.
- מה זה, סבא, אתה בוכה?

ישראל קורצאק קורצאק
إسرائيل تقرا كورتشاك

כו, דמעה התגלגלה על פני הישיש.

- שמעי ילדתי, תשימי עליך את האבנט הזה. זו מזכרת מסבתא שלך. טוב?

- טוב, אבל סבא, אתה אל תבכה. אני באמת בלתי נסבלת. הכל באשמתי.

והנערה כמעט פרצה בבכי בעצמה.

*

רחש של התפעלות עבר באולם כאשר הופיעה שם נערה פורחת בשמלת מלמלה ורדה, חגורה באבנט עתיק, נשענת על זרועו של ישיש כסוף שער.

פני הישיש הביעו באותו רגע שמחה קורנת וכבד ראש ננוח.

והנערה היתה מדהימה בהופעתה המלכותית ובמבוכתה הילדותית.

